

Slavnost sv. Petra a Pavla, apoštolů (2025)

1. čtení – Sk 12,1-11

Ted' vím jistě, že Pán mě vytrhl z Herodových rukou!

Čtení ze Skutků apoštolů.

Král Herodes začal zle zakročovat proti některým členům církevní obce. Janova bratra Jakuba dal popravit mečem. Když viděl, že se to židům líbí, dal zatknout také Petra. Byly právě velikonoce. Zmocnil se ho, dal ho zavřít do žaláře a hlídat od čtyřnásobné stráže vždycky po čtyřech vojácích. Měl v úmyslu, že ho po velikonocích dá popravit. Tak byl Petr hlídán ve vězení; církevní obec se však naléhavě za něho modlila k Bohu. V noci před tím dnem, kdy ho chtěl Herodes popravit, spal Petr mezi dvěma vojáky a byl spoután dvěma řetězy. I přede dvěřmi stála stáž. Najednou se objevil anděl Páně a v kobce zazářilo světlo. Strčí Petra do boku, vzbudil ho a řekl: „Rychle vstaň!“ Tu mu spadly řetězy z rukou. Pak mu anděl řekl: „Opásej se a obuj si opánky!“ Udělal to. Dále mu nařídil: „Přehod' si plášť a pojď za mnou!“ Šel tedy za ním ven, ale nevěděl, že je to skutečnost, co se dělo skrze anděla. Myslel, že má vidění. Přešli tak první i druhou stráž a došli k železné bráně, která vede do města. Ta se jim sama od sebe otevřela. Vyšli tedy ven a šli dál jednou ulicí. A hned nato anděl zmizel. V tom přišel Petr k sobě a řekl: „Ted' vím jistě, že Pán poslal svého anděla a vytrhl mě z Herodových rukou a ze všeho, na co čeká židovský lid.“

Mezizpěv – Žl 34,34 (33),2-3.4-5.6-7.8-9

Pán mě vysvobodil ze všech mých obav.

Ustavičně chci velebit Hospodina,
vždy bude v mých ústech jeho chvála.
V Hospodinu necht' se chlubí moje duše,
ať to slyší pokorní a radují se.

Velebte se mnou Hospodina,
oslavujme spolu jeho jméno!
Hledal jsem Hospodina, a vyslyšel mě,
vysvobodil mě ze všech mých obav.

Pohled'te k němu, ať se rozveselíte,
vaše tvář se nemusí zardívat hanbou.
Hle, ubožák zavolal, a Hospodin slyšel,
pomohl mu ve všech jeho strastech.

Jak ochránce se utábořil Hospodinův anděl
kolem těch, kdo Hospodina ctí, a vysvobodil je.
Okuste a vizte, jak je Hospodin dobrý,
blaze člověku, který se k němu utíká.

2. čtení – 2 Tim 4,6-8.17-18

Ted' mě už jen čeká věnec spravedlnosti.

Čtení z druhého listu svatého apoštola Pavla Timotejovi.

Milovaný! Já už mám prolít v oběť svou krev, chvíle, kdy mám odejít, je tady. Dobrý boj jsem bojoval, svůj běh jsem skončil, víru jsem uchoval. Ted' mě už jen čeká věnec spravedlnosti, který mi v onen den předá Pán, spravedlivý soudce. A nejen mně; stejně tak i všem, kdo s láskou čekají na jeho příchod. Pán stál při mně a dal mi sílu, abych plně hlásal evangelium a aby ho slyšeli (lidé) ze všech národů. A (tak) jsem byl vysvobozen ze lví tlamy. Pán mě vysvobodí ode všeho zlého a zachrání pro své nebeské království. Jemu buď sláva na věčné věky! Amen.

Zpěv před evangeliem – Mt 16,18

Aleluja. Ty jsi Petr – Skála – a na té skále zbuduji svou církev a pekelné mocnosti ji nepřemohou. Aleluja.

Evangelium – Mt 16,13-19

Ty jsi Petr, tobě dám klíče od nebeského království.

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Když Ježíš přišel do kraje u Césareje Filipovy, zeptal se svých učedníků: „Za koho lidé pokládají Syna člověka?“ Odpověděli: „Jedni za Jana Křtitele, druzí za Eliáše, jiní za Jeremiáše nebo za jednoho z proroků.“ Řekl jim: „A za koho mě pokládáte vy?“ Šimon Petr odpověděl: „Ty jsi Mesiáš, Syn živého Boha!“ Ježíš mu na to řekl: „Blahoslavený jsi, Šimone, synu Jonášův, protože to ti nezjevilo tělo a krev, ale můj nebeský Otec. A já ti říkám: Ty jsi Petr – Skála – a na té skále zbuduji svou církev a pekelné mocnosti ji nepřemohou. Tobě dám klíče od nebeského království; co svážeš na zemi, bude svázáno na nebi, a co rozvážeš na zemi, bude rozvázáno na nebi.“

Homilie

Drazí bratři a sestry,

dnes slavíme velkou slavnost – **Slavnost svatých apoštolů Petra a Pavla**. Dva muži, dva pilíře Církve. Dva svědkové víry, kteří celý svůj život zasvětili Bohu a hlásání evangelia. A oba za tuto víru položili svůj život – Petr byl ukřižován, Pavel sťat mečem.

Co je vedlo k tomu, že dokázali až do posledního dechu zůstat věrní? Co „pohánělo“ jejich život? Kde se v nich vzala ta vytrvalost, odvaha, nadšení, ochota vydat se úplně? Co měli v srdci a v hlavě, že neuhnuli, nezapochoybovali, neutekli?

Zkusme dnes společně hledat odpověď na tuto otázku. Možná nám k tomu pomohou příběhy dvou devítiletých dívek.

Oba příběhy se odehrály v Brazílii. Dvě malé holčičky, obě nemocné leukémií.

Za první z nich se modlilo jedno společenství. Modlitba byla hluboká, plná víry, důvěry a odevzdanosti Bohu. A přišlo zázračné uzdravení. Obrovská radost – pro rodiče, pro holčičku samotnou, pro všechny kolem. A také velké zjevení Boží slávy.

Druhá dívka... její maminka také poprosila o modlitbu. Stejné společenství se mělo modlit. Kněz, který byl přítomen, se dívky zeptal: „Chceš být uzdravena?“ A ona odpověděla: „Ne.“

Zvláštní, že? Devítileté dítě, vědomé si své nemoci, odpoví „Ne“. Proč?

Kněz se jí zeptal: „Proč ne?“ A holčička řekla: „Přišel ke mně Ježíš a ukázal mi nebe. Tam je nádherně – jsou tam barevní andělé: zelení, modří, červení, velcí i malí. Je tam krásně a dobře. Ježíš se mě zeptal, jestli chci trochu trpět za hříšníky a pak jít k Němu. A já tam chci jít.“

Bratři a sestry, **kam bychom chtěli jít my?**

Kam bychom šli, kdybychom čelili vážné nemoci? A kam bychom šli dnes, po této mši svaté? Domů, na oběd, k televizi... do nebe?

Upřímně – většině z nás se do toho nebe moc nechce. Víme, že tam má být krásně, víme o andělech, o štěstí – ale máme pocit, že máme čas. Nechceme umírat. A je to pochopitelné.

Neříkám to jako výčitku. Je to lidské. Bůh nám dal život – a my ho máme rádi. Chceme žít co nejdéle, co nejlépe, co nejplněji tady na zemi. Ale dovolte mi se dnes zamyslet: proč je v nás tak málo touhy po nebi?

Vždyť podle Bible:

„Ani oko nevidělo, ani ucho neslyšelo, ani srdce člověka nepochopilo, co Bůh připravil těm, kdo ho milují.“ (1 Kor 2,9)

A přesto – nespěcháme. Proč?

Bylo by snadné říct: „No protože tomu nevěříme.“ Ale já si myslím, že věříme. Jenže je tu rozdíl – rozdíl mezi tím, co jsme sami zažili, co jsme viděli, ochutnali, dotkli se – a tím, co jsme jen slyšeli od jiných.

Do nebe se nám nechce, protože jsme ho neviděli. Jen o něm slyšíme. Čteme o něm v Písmu, mluví o něm kněz, slyšíme svědectví. Ale je to pořád jen slovo. A slovo se nemůže rovnat tomu, kdyby nás sám Ježíš vzal za ruku a provedl nás nebem. Jako tu holčičku.

A tento problém se netýká jen nebe. Týká se celé víry. A především – samotného Boha.

Petr a Pavel nebyli lidé, kteří by Boha znali jen z vyprávění. Oni Ho potkali. Zakusili Ho. Osobně. Reálně.

To nebyla teorie. To nebyla abstrakce. To byl živý, skutečný Bůh. A za takového Boha člověk dokáže položit život.

Nikdo neumírá za definici z katechismu. Ale matka dá život za své dítě – protože to dítě je skutečné, je její, je živé.

Petr a Pavel položili život za Ježíše – **protože On byl jejich. Byl pro ně živý, reálný, blízký.**

A to neznamena, že Ho museli vidět fyzicky. Pavel Ježíše za jeho pozemského života pravděpodobně nikdy neviděl. Ale přesto měl hlubokou zkušenost setkání s Ním. Petr Ježíše znal – byl jeho učedníkem – ale i jeho zkušenost šla dál než jen k vidění. Šla k poznání v Duchu.

Dnešní evangelium to krásně vyjadřuje:

„Blahoslavený jsi, Šimone, synu Jonášův. Neboť ti to nezjevilo tělo a krev, ale můj Otec, který je v nebi.“ (Mt 16,17)

To poznání Boha přichází od Otce. Je to dar. Je to milost. Jako by spadla clona z očí – a my najednou jasně vidíme. Zakoušíme. Zakoušíme Boha. Jeho lásku, Jeho přítomnost, Jeho nebe.

A tehdy víra přestává být soubor informací. Stává se životem.

A tak vám chci dnes říct – já vás nechci učit o Ježíši. Nechci vám o Něm přednášet. **Já si přeju, abyste Ho zakusili.**

Aby vás vzal – každého z vás – za ruku a řekl: „Pojď, chci ti ukázat nebe.“
Aby šeptal do tvého srdce své tajemství.

Aby ses Ho dotkl.

Jen to má smysl.

Ale jak to udělat?

Myslím, že všechno začíná touhou. Ale – jak toužit po něčem, co jsme nezažili? Zkusme tedy začít touhou po něčem, co už v sobě známe – po lásce.

Každý z nás chce milovat a být milován. Každý nějakou lásku zažil. Někdy krásnou, jindy bolestivou. A když lásku nemáme, její absence nás bolí – a o to víc víme, jak je důležitá.

A tak zkusme toužit po lásce – s vědomím, že Bůh je láska. A že Jeho láska je tisíckrát větší než jakákoliv láska, kterou jsme zažili nebo si jen dokážeme představit.

Zůstaňme v té touze.

A na závěr vás chci pozvat – abyste během mše svaté, prosili, aby vás Bůh sám dotkl. Aby vám dal zkušenost s Ním.

Vzbud'te hlubokou touhu a prosbu, abyste zakusili Ježíšovu něžnou, konkrétní a živou lásku.

Protože Ježíš je. Je tady. Živý. Skutečný. A chce k tobě přijít.

Chce ti dát zkušenost setkání s Ním. Chce tě dotknout, požehnat, uzdravit.

Dávaje sebe – touží po tobě. Navždy.

Amen.